

KISS ANNA

Vadmadár télen

KISS ANNA (1939) Budapest

Felriasztják a halom alatt
alvót elveszett lépteim,
szökik a nap füstös
tölgygerendák alá, vének
orsóján forog. Végtelen
történetét kezdi az énekmondó,
e szeles csillagon tengő
népek közül egy
rábízta történetét!

Irigyelhettek a fagyos
teremért, bár egy szót sem
értek, távoli feleim között
emlékezve hajnalig
(havas fű világa ont sokaságot,
ménes bóklász térdem
körül. Hajam szálalja, mintha
népemmel én keltem
volna útra, néztem volna
vissza kordé-sátra alól).

Kit számon tartanak,
egyszer még leül a Nagy
Halomhoz, mit számít, hány
száz évre rál, körülveszik
füveid, róka veti le bőrét, elfut
piros kabátban, sólymodat
szél dobálja. A nomád,

lélekben nomád,

nem idomul – szabad!,
érez rajta a szél vad illata.
Idevaló ha nem érti
szavad, úgy szólj, ahogy a
sziklavészetek, érintsd a
magányos kőképek szívét, hogy
feldobogjanak. (Jóslatáért
jó Herderünkre csapd fel
magad mögött a szoknyád,
hogy – ennyit ért!)

Meglőtt vad köhög a vért,
rejt vadzsálya, sötét. Fenn
észak lúdjai vonulnak,
benn alma sír a tűzhelyen.
Találgatják, honnan vagy,
arcod, mint az övék, a tükör

felnevet, ad vadmadár-nevet,
nyűgös néne rád csizmát,
valami kendőt!, félti pokolbéli
dorombját, hideg futkos rajtad,
hangja nem evilágé.

Véle sem kerek minden,
tizenkét ujja volt, de tett róla a
bába. Kérdik, ki volnék,
hogyan jutottam gerenda-hajlékuk
elé nyári zubbonyban?,
bolond lehetek, mint minden
idegen. Kerítenek valaki
álmos tolmácsot, neve Czukor.
Azóta hiszem, hogy a világon
minden bolond idegen – magyar.
Hogy nem veszhetek el, a szél
kihámozott kapott gönceimből,
elsőnek tol fel a veszteglő gépre.
Lentről világol a sztyeppék
váratlan hava, többé nem hagy
aludni! Senkit, aki kőképek közt
lel közös Időre, s hogy a nomád
Úr is Te voltál! S mint
kőképek sztyeppéid szelében,
hozzád süvöltünk!

Háborgok, bár vesződtél
velem, túrted ostobaságom,
lapozol soraim közt,
érintésed rajtuk – kallódva
lomokkal, levelekkel.
Vérző vad zsálya-rejteke,
énekmondók törése, forradásai
még az enyéim. Kivetettségük
súlyos szárnyai bárhol elérnek,
füvek növesztik gyökerüket,
szórják magvukat múltó-születő
Mindenséged szívében.

Mondják, mindez erősít

Mintha nem bírnám el a
szalmakalapot, magam
természetét, s mi véle jár.
Vadmadár, télen! Ki magába
gubózik. (Valahol a havas fű
világa, ménes bóklász, hajad
szállalja, mintha népeddel te
keltél volna útra. Bárhol meglel
a doromb zúgása, leülsz a
Nagy Halomhoz. Fű suhog,
róka veti le bőrét, elfut piros
kabátban. Bárhol meglel a

doromb zúgása, lépteid
felébresztik a halom alatt alvót,
mint süvöltő kőképek. A
sztyepei szélben. Álmodsz.)

Vadmadár, télen.
Magába-gubózott. Kinézek
szárnyam alól, látom,
rendben hullanak tollaim,
fenn mordul a sötét –
ki bánja! Ha
bajnak ittfeledtél!